

PAPER 160
RODAN OF ALEXANDRIA

ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus's new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of the apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all that he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

Human life consists in three great drives--urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living--the attainment of the satisfaction of present

POGLAVLJE 160
RODAN IZ ALEKSANDRIJE

U NEDJELJU ujutro 18-tog rujna, Andrija je objavio da predstojećeg tjedna nisu planirali nikakve aktivnosti. Izuzev Natanija i Tome, svi apostoli su otišli svojim kućama u posjetu obiteljima i prijateljima. Isus se ovoga tjedna gotovo u cjelosti odmarao, dok su Natanije i Tomo bili zauzeti raspravama s Rodanom, određenim Grčkim filozofom iz Aleksandrije. Zahvaljujući učenjima jednog od Abnerovih suradnika koji je vodio misiju u Aleksandriji, ovaj Grk je odnedavno postao Isusov učenik. Rodan je trenutno bio ozbiljno zaokupljen nastojanjem da uskladi svoju životnu filozofiju s Isusovim novim religioznim učenjima i došao je u Magadan nadajući se da će Gospodin biti voljan s njim raspraviti ove probleme. Rodan je pored toga želio pribaviti neposrednu i zvaničnu predstavu evanđelja bilo od Isusa ili od njegovih apostola. Unatoč tome što se Gospodin odbio upustiti u takvu raspravu s Rodanom, učtivo ga je primio i odmah odredio da Natanije i Tomo saslušaju sve što je Rodan imao reći i da mu zauzvrat kažu o evanđelju.

1. RODANOVA GRČKA FILOZOFIJA

U ponedjeljak rano ujutro, Rodan je počeo seriju od deset obraćanja Nataniji, Tomi i grupi od dvadesetak vjernika koji su se zadesili u Magadanu. Sažeti, povezani i izraženi suvremenim jezikom, ovi govori sadrže slijedeće bitne ideje:

Ljudski život se sastoji od tri glavna podstreka--nagona, žudnji i primama. Čovjek može izgraditi snažan karakter, dominantnu ličnost, jedino tako što će pretvoriti prirodni nagon života u društvenu umjetnost življenja, što će preobraziti žudnje sadašnjice u više čežnje koje je moguće trajno postići, istodobno prevodeći svakodnevnu primamu egzistencije iz općeprihvaćenih i ustaljenih ideja u više domene neistraženih ideja i neotkrivenih ideala.

Što se civilizacija bude više usložnjavala, to će teža postajati umjetnost življenja. Što se brže budu mijenjali društveni običaji, to će kompliciraniji postajati čovjekov rad na izgradnji karaktera. Napredak može biti osiguran jedino ako svakih deset generacija čovječanstvo iznova ovlada umjetnošću življenja. I ako čovjek postane tako dovtljiv da još više ubrza usložnjavanje društva, bit će potrebno ovladati umjetnošću življenja u još kraćem vremenu, možda u svakoj pojedinoj generaciji. Ako evolucija umjetnosti življenja ne uspije održati korak s vještinom egzistencije, čovječanstvo će brzo nazadovati do prostih nagona življenja--zadovoljenja trenutnih

desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings--he is self-conscious of insight.

When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties--conflicts, unhappiness, and uncertainties--at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment

žudnji. Čovječanstvo će u tom slučaju ostati nezrelo; društvo neće uspjeti dorasti do pune zrelosti.

Društvena zrelost odgovara stupnju čovjekove spremnosti da se odrekne zadovoljenja posve prolaznih i trenutačnih žudnji kako bi uživao uzvišenije čežnje, dok težnja za ostvarenjem takvih čežnji donosi obilnija zadovoljstva sve progresivnijeg napredovanja prema trajnim ciljevima. Ali istinsko obilježje društvene zrelosti počiva u voljnosti naroda da se odrekne prava na miran i ugodan život pod okriljem lagodnih normi i pod privlačnim utjecajem usvojenih vjerovanja i općeprihvaćenih ideja, kako bi se odazvao uznemirujućoj i zamornoj primami težnje za neistraženim mogućnostima postizanja neotkrivenih ciljeva idealističkih duhovnih stvarnosti.

Životinje plemenito reagiraju na životni nagon, dok jedino čovjek može postići umjetnost življenja, iako većina ljudi razvije jedino životinjski nagon življenja. Životinje poznaju jedino ovaj slijepi i instinktivni nagon; čovjek je u stanju prevazići ovaj nagon prema prirodnom djelovanju. Čovjek može izabrati da živi na višoj ravni inteligentne umjetnosti, čak i nebeskog užitka i duhovnog oduševljenja. Životinje ne pitaju koja je svrha života; one stoga ne brinu, niti ikada počine samoubojstvo. Ljudski čin samoubojstva svjedoči da su se ljudska bića uzdigla iznad posve životinjskog stadija egzistencije, dok istraživački naponi takvih ljudskih bića nisu uspjeli postići umjetničke razine smrtničkog iskustva. Životinje ne poznaju smisao života; čovjek ne samo što posjeduje sposobnost opažanja vrijednosti i shvaćanja značenja, već je štoviše svjestan značenja značenja--on je svjestan vlastitog uvida.

Kad se ljudi usude okrenuti leđa životu prirodnog nagona kako bi živjeli život pustolovne umjetnosti i neizvjesne logike, oni trebaju očekivati da će postati žrtve rizičnih emocionalnih trauma--sukoba, nezadovoljstva i nesigurnosti--sve dok ne postignu određeni stupanj intelektualne i emocionalne zrelosti. Obeshrabrenost, briga i lijenost predstavljaju čvrste dokaze čovjekove moralne nezrelosti. Ljudsko društvo je suočeno s dva problema: postignućem zrelosti individue i postignućem zrelosti rase. Zrelo ljudsko biće brzo počinje promatrati sve druge smrtnike s osjećajima nježnosti i emocijama tolerancije. Zreli ljudi promatraju nezreo narod s ljubavlju i obzirnošću koje roditelji osjećaju prema svojoj djeci.

Uspješno življenje nije ništa drugo nego umjetnost savladavanja pouzdanih vještina za rješavanje svakodnevnih problema. Prvi korak pri rješavanju svakog problema leži u pronalaženju teškoće, izoliranju problema i iskrenom prepoznavanju njegove prirode i ozbiljnosti. Velika greška leži u tome što čovjek odbija prepoznati životne probleme koji dimu u njegove duboko uvriježene strahove. Isto tako, kad

of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the

priznanje teškoća zahtijeva da se odrekemo dugo njegovane taštine, da priznamo vlastitu zavist i odbacimo duboko uvriježene predrasude, prosječna osoba se više voli držati starijeg iluzornog uvjerenja u vlastitu nepovredivost i svojih dugo njegovanih lažnih osjećaja sigurnosti. Jedino je hrabra osoba spremna pošteno priznati otkrića iskrenog i logičnog uma i s njima se neustrašivo suočiti.

Mudro i djelotvorno rješenje bilo kojeg problema zahtijeva da se um oslobodi pristranosti, strasti i svih drugih posve osobnih predrasuda koje stoje na putu nepristranoj procjeni istinskih činitelja određenog problema. Rješenje životnih problema zahtijeva hrabrost i iskrenost. Jedino poštene i hrabre individue mogu smionu proći zamršenim i zbrkanim labirintom življenja slijedeći logiku neustrašivog uma. I ovo oslobođenje uma i duše se nikada ne može sprovesti bez poriva snažnog i inteligentnog entuzijazma koji graniči s religioznom žarom. Jedino primama visokog ideala može navesti čovjeka da teži cilju koji je opsjednut teškim materijalnim problemima i mnogostrukim intelektualnim rizicima.

I ako se dobro opremite za sukob s teškim životnim situacijama, teško da se možete nadati uspjehu ako nemate mudrosti uma i draži ličnosti kojima možete osigurati srdačnu potporu i suradnju svojih bližnjih. Ne možete se nadati značajnom uspjehu u bilo svjetovnom ili religioznom radu ako ne naučite uvjeriti i pridobiti svoje bližnje, ako ne budete znali prevladati nad ljudima. Jednostavno morate imati takt i toleranciju.

Ali najbolju metodu za rješenje problema naučio sam od Isusa, vašeg Učitelja. Govorim o onome što on tako dosljedno čini i čemu vas je tako odano učio--osami i meditaciji obožavanja. U ovom Isusovom običaju--njegovim čestim odlascima u osamu i stupanju u duhovno zajedništvo s nebeskim Ocem--nalazim vještinu kojom čovjek prikuplja snagu i mudrost ne samo za suočavanje sa svakodnevnim životnim sukobima, već i za rješavanje viših problema moralne i duhovne prirode. Ali ni ispravne metode rješavanja problema ne mogu nadomjestiti usađene nedostatke ličnosti ili biti nadoknada nedostatku gladi i žeđi za istinskom ispravnosću.

Duboko me se dojmio Isusov običaj odlaska u osmu kako bi se odao ovom tihom i samotnom periodu procjene životnih problema, ovoj potrazi za novim zalihama mudrosti i energije za suočavanje s mnogostrukim zahtjevima društvene službe, ovom oživljavanju i produbljivanju najviše svrhe življenja iskrenim podređivanjem cijele ličnosti svjesnosti stupanja u dodir s božanstvenošću, ovom posegu za novim i boljim metodama za prilagođenje

ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God--to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity--the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty

promjenljivim situacijama životne egzistencije, ovoj sprovedbi tih vitalnih preinaka i preuskladenja osobnih stavova koji su tako bitni ako čovjek želi steći viši uvid u sve što je vrijedno i stvarno; i kako bi postigao sve to odlučno težeći slavi Boga--kako bi iskreno izgovorio najdražu molitvu vašeg Učitelja, "Neka bude ne moja, već tvoja volja."

Ovaj čin obožavanja, kako ga upražnjava vaš Učitelj, donosi tu opuštenost koja obnavlja um; to prosvjetljenje koje oživljava dušu; tu hrabrost koja navodi čovjeka da se hrabo suoči sa svojim problemima; to samorazumijevanje koje uništava sputavajući strah; i tu svjesnost jedinstva s božanstvom koja pruža sigurnost, dok se jedino zahvaljujući takvoj sigurnosti čovjek može usuditi da bude nalik Bogu. Opuštenost obožavanja ili duhovnog zajedništva kako ga je upražnjavao vaš Učitelj, popušta napetost, uklanja sukobe i značajno uvećava cjelokupnu moć ličnosti. I sva ova filozofija, uz evanđelje kraljevstva, po mom mišljenju tvori novu religiju.

Predrasuda čini dušu slijepom i uništava moć opažanja istine; čovjek se može osloboditi predrasuda jedino iskrenim posvećenjem duše obožavanju onoga što obuhvaća i uključuje sve njegove bližnje. Predrasuda je nerazdvojivo povezana sa sebičnošću. Čovjek se može osloboditi predrasuda jedino ako se odrekne sebičnosti i ako umjesto toga potraži radost služenja onome što je veće ne samo od samog čovjeka, već što je veće i od čitavog čovječanstva--ako potraži Boga, postignuće božanstvenosti. Dokaz zrelosti ličnosti počiva u preobrazbi čovjekovih žudnji u cilju neprestanog stremljenja ostvarenju onih vrijednosti koje su najviše i najbožanstvenije stvarne.

U svijetu koji se neprestano mijenja, u centru evoluirajućeg društvenog poretka, nemoguće je održati jasno definirane i čvrsto ustanovljene ciljeve sudbine. Jedino oni koji su otkrili i prihvatili istinu da živi Bog predstavlja vječni cilj beskonačnog postignuća, mogu doživjeti postojanost ličnosti. I kako bi preveo svoje ciljeve od vremena do vječnosti, od zemlje do Raja, od ljudskog do božanskog, čovjek mora biti obnovljen, obraćen, ponovno rođen; on mora biti preobraženo djete božanskog duha; mora ući u bratstvo nebeskog kraljevstva. Sve filozofije i religije koje ne posjeduju ove ideale su nezrele. Filozofija koju ja poučavam, zajedno s evanđeljem koje vi propovijedate, predstavljaju novu religiju zrelosti, ideal svih budućih generacija. I ovo je istina zato što je naš ideal vrhunski, nepogrešiv, vječan, univerzalan, apsolutan i beskonačan.

Moja filozofija me je nagnala u potragu za stvarnostima istinskog postignuća, za ciljem zrelosti. Ali moj poriv je bio nemoćan; mom traganju je nedostajala snaga podstreka; moje traženje nije imalo

of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

THE ART OF LIVING

There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can communicate with his fellows by means of symbols which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the two parents. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

1. Mutual self-expression and self-understanding. Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the

sigurnost usmjerenja. I svojim višim uvidom, uzvišenjem ideala i učvršćenjem ciljeva, ovo novo Isusovo evanđelje bogato nadopunja sve ove nedostatke. Sada mogu svesrdno kročiti u vječni poduhvat, bez sumnji i zebnje.

2. UMJETNOST ŽIVLJENJA

Postoje jedino dva načina na koja smrtnici mogu živjeti zajedno: materijalni ili životinjski i duhovni ili ljudski način. Uz pomoć znakova i zvukova, životinje na ograničeni način mogu međusobno komunicirati. Ali takvi oblici komunikacije ne prenose značenja, vrijednosti ili ideje. Bitna razlika između čovjeka i životinje počiva u tome što se čovjek može sporazumijevati sa svojim bližnjima pomoću simbola koji jasno označavaju i izražavaju značenja, vrijednosti, ideje, pa čak i ideale.

Kako životinje ne mogu komunicirati ideje, one ne mogu izgraditi ličnost. Čovjek gradi ličnost zahvaljujući tome što može prenijeti svojim bližnjima i ideje i ideale.

Ova sposobnost sporazumijevanja i razmjene značenja predstavlja to što tvori ljudsku kulturu i zahvaljujući čemu, kroz formaciju društvenih veza, ljudi grade civilizacije. Ljudi umnožavaju znanje i mudrost zahvaljujući tome što su u stanju prenijeti ove posjede narednim generacijama. I tako se rađaju kulturne djelatnosti ljudskog roda: umjetnost, znanost, religija i filozofija.

To što ljudska bića imaju sposobnost simboličkog sporazumijevanja predodređuje stvaranje društvenih grupa. Najdjelotvornija od svih društvenih grupa je obitelj, a naročito dvoje roditelja. Osobna ljubav djeluje kao duhovna spona koja drži na okupu ova materijalna udruženja. Takva djelotvorna veza je također moguća između dvaju osoba istog spola, kao što se tako slikovito može vidjeti u odanostima iskrenih prijateljstava.

Ove prijateljske veze i uzajamna ljubav igraju podružljajuću i oplemenjujuću ulogu zahvaljujući tome što podstiču i olakšavaju sljedeće bitne činitelje viših razina umjetnosti življenja:

1. Uzajamni samoizražaj i samorazumijevanje. Mnogi plemeniti ljudski impulsi umiru jer ih nitko ne može čuti. Zaista, nije dobro da čovjek bude sam. Kako bi se razvio ljudski karakter, bitni su određeni stupanj priznanja i određena mjera poštovanja. Bez istinske ljubavi doma, ni jedno djete ne može postići puni razvoj normalnog karaktera. Karakter je više nego samo um i moral. Od svih društvenih odnosa koji služe izgradnji karaktera, najdjelotvorniji i najidealniji je srdačno i obzirno prijateljstvo između muškarca i žene u uzajamnom

affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

2. Union of souls--the mobilization of wisdom. Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

3. The enthusiasm for living. Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

4. The enhanced defense against all evil. Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in

zagrljaju inteligentnog braka. Brak, koji podrazumijeva mnogostruke odnose između dvoje ljudi, predstavlja tvorevinu koja najbolje snaži te dragocjene impulse i više motive koji su bitni radi izgradnje snažnog karaktera. Ne oklijevam uzveličati obiteljski život, jer vidim da je vaš Učitelj mudro izabrao odnos između oca i sina kao kamen temeljac ovom novom evanđelju kraljevstva. I takva nenadmašiva zajednica--muškarac i žena u nježnom zagrljaju najviših ideala vremena--predstavlja tako vrijedno i zadovoljavajuće iskustvo koje je vrijedno svake cijene, svake žrtve koju je potrebno položiti.

2. Ujedinjenje duša--mobilizacija mudrosti. Svako ljudsko biće prije ili kasnije stekne određeni koncept ovog svijeta i određenu predstavu narednog. Povezivanjem više ličnosti moguće je ujediniti ove poglede zemaljskog postojanja kao i ljudske predstave vječnosti. Um jedne individue na taj način uzvisuje svoje duhovne vrijednosti stičući uvid druge individue. Ljudi na taj način obogaćuju duše udružujući pojedinačne duhovne posjede. Štoviše, na isti taj način, čovjek je u stanju izbjeći tu stalno prijetuću tendenciju da postane žrtvom izobličenog gledišta, predrasuda i uskog suda. Strah, zavist i taština se mogu spriječiti jedino intimnim kontaktom s drugim umovima. Obratite pažnju na činjenicu da vas Učitelj nikad ne šalje da pojedinačno radite na promicanju kraljevstva; uvijek vas šalje dvoje po dvoje. I pošto je mudrost nadznanje, odatle slijedi da ujedinjenjem mudrosti društvena grupa, bilo mala ili velika, uzajamno dijeli svo znanje.

3. Radost življenja. Osamljenost iscrpljuje energetske zalihe duše. Kako bi obnovio žar za životom i održao hrabrost bitnu za borbu u bitkama pri usponu na više razine ljudskog življenja, čovjek mora održavati vezu sa svojim bližnjima. Prijateljstvo uzvisuje životne užitke i veliča životne pobjede. Intimne ljudske veze nadahnute ljubavlju mogu eliminirati patnju iz tuge i odstraniti gorčinu iz teškoća. Čovjekovi prijatelji uzvisuju sve što je lijepo i uzdižu sve što je dobro. Uz pomoć inteligentnih simbola, čovjek može potaći i uvećati cjeniteljske sposobnosti svojih prijatelja. Jedna od najvećih vrijednosti ljudskog prijateljstva počiva u ovoj moći i mogućnosti uzajamne pobude mašte. Velika duhovna moć nastaje kao rezultat svjesnosti vlastite svesrdne odanosti zajedničkom cilju, uzajamne lojalnosti kozmičkom Božanstvu.

4. Osažena obrana protiv svakog zla. Osobne veze i uzajamna ljubav predstavljaju djelotvorno osiguranje protiv zla. Teškoće, patnja, razočaranje i poraz pridaju veću bol i predstavljaju veće obeshrabrenje kad ih čovjek mora podnijeti sam. Dok druženje ne pretvara zlo u dobro, ono uveliko pomaže

greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn"--if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity.

Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among man." while such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both

olakšavajući bol. Vaš Učitelj kaže, "Blago onima koji pate"--ako je prijatelj u blizini da utješi. Velika snaga leži u spoznaji da čovjek živi za dobrobit drugih i da ti drugi žive za njegovu dobrobit i napredak. Usamljenost donosi propast. Ljudska bića bez iznimke postanu obeshrabrena kad ograniče svoja gledišta na prolazne događaje vremena. Odvojena od prošlosti i budućnosti, sadašnjica postaje ogorčujuće trivijalna. I čovjeku ne treba puno više nego letimičan pogled na krug vječnosti kako bi mu dao nadahnuće da da sve od sebe i kako bi izazvao najbolje u njemu da učini najviše moguće. I kad je najviše što može biti, čovjek živi najnesebičnije za dobrobit drugih, svojih bližnjih u vremenu i vječnosti.

Ponavljam, takvo nadahnjujuće i oplemenjujuće druženje nalazi idealne mogućnosti u ljudskom bračnom odnosu. Istina, čovjek može dostići mnogo izvan braka i mnogi, mnogi brakovi ne uspiju roditi ovim moralnim i duhovnim plodovima. Vrlo često u brak ulaze osobe koje teže vrijednostima nižim od ovih nadmoćnih plodova ljudske zrelosti.

Idealan brak mora biti utemeljen na nečemu što je stabilnije od nestalnosti osjećaja i nepostojanosti puke seksualne privlačnosti; on mora biti utemeljen na istinskoj i uzajamnoj osobnoj odanosti. I ako ljudi mognu izgraditi takve pouzdane i djelotvorne male ljudske zajednice, kad se ove skupe zajedno, svijet će ugledati veličanstvenu i blaženu društvenu građevinu, civilizaciju utemeljenu na smrtničkoj zrelosti. Takva rasa može početi ostvarivati ideal vašeg Učitelja, "mir na zemlji, a među ljudima dobra volja." Dok takvo društvo neće biti savršeno ili posve oslobođeno zla, ono će se svejedno približiti uravnoteženju zrelosti.

3. PRIMAME ZRELOSTI

Težnja k zrelost zahtijeva rad, a rad zahtijeva energiju. Gdje će čovjek naći snagu za ova postignuća? Materijalne stvari se mogu uzeti za gotovo, ali Učitelj dobro kaže, "Ne živi čovjek o samom kruhu." Ako imamo normalno tijelo i prilično dobro zdravlje, slijedeće čemu moramo težiti su primame koje djeluju kao podsticaj buđenju naših pritajenih duhovnih snaga. Isus je poučavao da Bog živi u čovjeku; kako ćemo onda potaći čovjeka da oslobodi ove moći božanstvenosti i beskonačnosti koje su zatvorene u njegovoj duši? Kako potaći ljude da dozvole Bogu da osvježi njihove duše pri svom posegu prema vani, kako bi zatim sami mogli služiti prorsvjetljenju, uzdizanju i blaženju bezbrojno mnogo drugih duša? Kako ću najbolje probuditi ove pritajene sile dobra koje drijemaju u vašim dušama? U jednu stvar sam siguran: Emocionalno uzbuđenje nije idealan duhovni podsticaj. Uzbuđenje ne uvećava energiju; ono prije iscrpljuje moći uma i tijela. Gdje

mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a mature personality. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and time-saving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and

ću onda naći energiju za sve ove velike stvari? Pogledajte vašeg Učitelja. On je upravo sada u prirodi gdje prikuplja energiju, dok je mi ovdje trošimo. Tajna ovog problema leži u duhovnom zajedništvu-- obožavanju. S ljudskog stanovišta, obožavanje je spoj meditacije i opuštanja. Kroz meditaciju se postiže kontakt uma s duhom; opuštenost utvrđuje čovjekovu moć duhovne prijemljivosti. I ova postavka snage na mjesto slabosti, hrabrosti na mjesto straha, Božje volje ne mjesto čovjekovog uma, tvori obožavanje. Ili ako ništa drugo, tako to vidi filozof.

Ako ih čovjek često upražnjava, ovi doživljaji se formiraju u čvrste, vitalizirajuće navike obožavanja koje s vremenom poprimaju oblik duhovnog karaktera i ovaj karakter čovjekovi bližnji prepoznaju kao zrelu ličnost. Ove radnje su ispočetka duge i mukotrpne, ali kad postanu navikom, ujedno počnu pružati odmor i štedjeti vrijeme. Što se društvo bude više usložnjavalo i što se više budu umnožavale primame civilizacije, to je hitnije da one individue koje znaju Boga izgrade zaštitne navike kojima će očuvati i uvećati svoje duhovne energije.

Slijedeći zahtijev koji služi postignuću zrelosti počiva u kooperativnom prilagođenju društvenih grupa stalno mijenjajućem okruženju. Nezrela individua izaziva proturiječnost drugih ljudi; zrelo čovjek zna zadobiti srdačnu suradnju svojih bližnjih, na taj način mnogostruko uvećavajući plodove svojih životnih napora.

Moja filozofija me poučila da postoji vrijeme kad se moram boriti, ako treba, kako bi obranio svoj koncept ispravnosti, ali ne sumnjam da bi Učitelj, koji ima zreliji tip ličnosti, lako i dostojanstveno stekao jednaku pobjedu svojom nadmoćnijom i dopadljivijom vještinom takta i tolerantnosti. Odveć često u našoj borbi za ispravnost, i pobjednik i poraženi pretrpe poraz. Nedavno sam čuo od Učitelja da "mudar čovjek, tražeći ulaz kroz zaključana vrata ne uništava vrata, već traži ključ kojim će ih otključati." Mi se odveć često upuštamo u borbu samo kako bi sebi dokazali da se ne bojimo.

Ovo novo evanđelje kraljevstva čini veliku uslugu umjetnosti življenja pružajući novi i bogatiji podsticaj k težnji za višim življenjem. Ono predstavlja novi i uzvišeni cilj sudbine, vrhovnu svrhu života. I ovi novi koncepti vječnog i božanskog cilja egzistencije sami po sebi daju transcendentne podražaje onome što je najbolje u čovjekovoj višoj prirodi. Na svakom planinskom vrhu intelektualane misli, čovjek nalazi opuštenost za um, snagu za dušu i duhovno zajedništvo za duh. Nakon što dostigne ove

communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking--worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. THE BALANCE OF MATURITY

While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

The essentials of the temporal life, as I see them, are:

1. Good physical health.
2. Clear and clean thinking.
3. Ability and skill.
4. Wealth--the goods of life.
5. Ability to withstand defeat.
6. Culture--education and wisdom.

Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but

povoljne pozicije visokog življenja, čovjek može prevazići materijalne iritacije nižih razina razmišljanja--brigu, ljubomoru, zavist, osvetu i ponos nezrele ličnosti. Duše koje uspiju dostići takve visine mogu poštedjeti seme sebe od mnoštva proturiječnih sukoba izazvanih sitnim i nevažnim životnim stvarima, na taj način dostižući slobodu ostvarenja svjesnosti viših struja ideje duha i nebeske komunikacije. Ali čovjek mora ljubomorno čuvati svrhu življenja kako bi je obranio od iskušenja da posegne za lakim i prolaznim postignućem; čovjek jednako tako mora razvijati i njegovati ovu svrhu života kako bi odagnao katastrofalnu prijetnju fanatizma.

4. URAVNOTEŽENOST ZRELOSTI

Dok na jednoj strani težite postignuću vječnih stvarnosti, na drugoj morate povesti računa o zahtjevima zemaljskog življenja. Dok nam je duh cilj, tijelo nam je činjenica. Životne potrebe nam eventualno mogu pasti u ruke slučajno, dok uopćeno moramo inteligentno raditi na njihovu postignuću. Dva osnovna životna problema počivaju u zarađivanju za zemaljski život i postignuću opstanka u vječnosti. A i problem zarađivanja za život zahtijeva religiju kako bi se postiglo idealno rješenje. Ova dva problema su u visokoj mjeri osobna. Istinska religija, u stvari, ne može djelovati odvojeno od individue.

Biti zemaljskog življenja, s moje točke gledišta, počivaju u slijedećem:

1. Dobrom fizičkom zdravlju.
2. Jasnom i čistom razmišljanju.
3. Sposobnosti i vještini.
4. Bogatstvu--životnim blagodatima.
5. Sposobnosti podnošenja poraza.
6. Kulturi--neobrazbi i mudrosti.

I fizičke probleme tjelesnog zdravlja i djelotvornosti čovjek može najbolje riješiti bude li ih promatrao s religioznog stanovišta našeg Učitelja: Njegovog učenja da su čovjekov um i tijelo prebivališta dara Bogova, gdje duh Boga postaje čovjekovim duhom. Čovječji um na taj način postaje posrednik između materijalnih stvari i duhovnih stvarnosti.

Kako bi osigurao svoj udio poželjnih stvari u životu, čovjek mora posjedovati inteligenciju. Potpuno je pogrešno smatrati da vjerna sprovedba dužnosti mora osigurati nagrade bogatstva. Premda ljudi povremeno znaju steći bogatstvo pukim slučajem, materijalne nagrade zemaljskog življenja teku u određene pomno organizirane kanale i jedino oni koji imaju pristup ovim kanalima mogu očekivati veće nagrade za svoje zemaljske napore. Svi koji traže bogatstvo u izoliranim i individualnim kanalima moraju biti osuđeni na neimaštinu. Mudro planiranje, stoga, postaje osnovni činitelj svjetovnog prosperiteta. Uspjeh zahtijeva ne samo čovjekovu odanost

also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worthwhile episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy--the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

radu, već i njegovo sudjelovanje u nekom kanalu materijalnog bogatstva. Ako nemate mudrosti, možete podariti svojoj generaciji odan život i ostati bez materijane nagrade; ako slučajno kročite u rijeku bogatstva, možete se valjati u raskoši premda niste učinili ništa što bi doprinjelo dobrobiti vaših bližnjih.

Sposobnost je stvar nasljeđa, dok je vještina stvar postignuća. Život ne može biti stvaran čovjeku koji nije ovladao najmanje jednim zanatom, jednom strukom. Vještina predstavlja jedan od istinskih izvora zadovoljstva življenja. Sposobnost podrazumijeva dar predviđanja, dalekovidost. Ne dajte da vas zavaraju primamljive nagrade nečasnog postignuća; spremno radite za buduća časna ostvarenja. Mudar čovjek zna razliku između metoda i ciljeva; inače, pretjerano planiranje za budućnost ponekad poražava vlastitu vrijednu namjeru. Težeći zadovoljstvu, uvijek trebate nastojati biti proizvođač kao i potrošač.

Naučite svoju memoriju da čuva vrijedne i okrijepljujuće epizode života kao najveću svetinju koju možete prizvati radi vlastitog zadovoljstva i pouke. Na taj način izgradite za sebe i u sebi rezervne galerije ljepote, dobrote i umjetničkog sjaja. Ali najplemenitije od svih sjećanja je zbirka uspomena na veličanstvene trenutake izvanrednog prijateljstva. Takve riznice uspomena zrače najdragocjenijim i inspirativnim utjecajem kad ih oslobodi i aktivira dodir duhovnog obožavanja.

Ali život će postati teret ako ne naučite dostojanstveno primiti poraz. Suočene s porazom, plemenite duše uvijek znaju steći određenu umjetničku vještinu; morate znati podnijeti gubitak s osmijehom na licu; ne smijete se bojati razočaranja. Nikad ne oklijevajte priznati poraz. Ne pokušavajte ga sakriti prijevarnim smješkom i sjajem optimizma. Dobro zvuči kad se neprestano hvalimo uspjehom, ali krajnji rezultati su zastrašujući. Takva vještina vodi izravno k tvorbi nestvarnog svijeta i neminovnom slomu prilikom raspada iluzija.

Dok uspjeh proizvodi hrabrost i uvećava pouzdanje, mudrost se rađa jedino iz čovjekovog prilagođenja rezultatima vlastitih neuspjeha. Čovjek koji više voli optimističke iluzije nego stvarnost nikada ne može postati mudar. Jedino ljudi koji se suoče s činjenicama i koji prilagode činjenice idealima, mogu postići mudost. Mudrost podrazumijeva kako činjenice tako i ideale i stoga čuva svoje štovatelje od obje jalove krajnosti ljudske filozofije--idealiste koji zatvara oči pred činjenicama i materijaliste koji ne posjeduje duhovnu perspektivu. One plašljive duše koje se mogu održati u životnoj borbi jedino tako što će neprestano pothranjivati vlastite lažne iluzije uspjeha moraju doživjeti neuspjeh i poraz nakon što se konačno probude iz snova vlastitih fantazija.

And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence. Failure is simply an educational episode--a cultural experiment in the acquirement of wisdom--in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit

I upravo kroz ovaj proces suočavanja s neuspjehom i prilagođenja porazu, dalekosežna vizija religije ispoljava svoj najviši utjecaj. U iskustvu čovjeka koji traži Boga i koji se upustio u pustolovno istraživanje svemira, neuspjeh je jednostavno obrazovna epizoda--kulturni eksperiment u procesu postignuća mudrosti. Takvom čovjeku poraz nije ništa drugo nego novi put postignuća viših razina stvarnosti svemira.

Život čovjeka koji traži Boga može djelovati kao veliki uspjeh u svjetlu vječnosti, unatoč tome što se cijeli njegov zemaljski život može činiti poražavajućim neuspjehom--ako je takav životni neuspjeh vodio stjecanju kulture mudrosti i postignuća duha. Nemojte brkati znanje, kulturu i mudrost. Premda su povezani u čovjekovom životu, oni predstavljaju vrlo različite vrijednosti duha; mudrost uvijek dominira nad znanjem i uvijek veliča kulturu.

5. RELIGIJA IDEALA

Rekli ste mi da vaš Učitelj tumači istinsku ljudsku religiju kao čovjekovo iskustvo s duhovnim vrijednostima. Ja sam uvijek smatrao da je religija čovjekov doživljaj reagiranja na nešto što čovjek smatra vrijednim poštovanja i odanosti cijelog čovječanstva. U tom smislu, religija simbolizira našu vrhovnu odanost onome što predstavlja naš najviši koncept ideala stvarnosti kao i najdalekosežniji poseg naših umova prema vječnim mogućnostima duhovnog postignuća.

Ljudi se odnose prema religiji u plemenskom, nacionalnom ili rasnom pogledu jedino ako ne vide ljudskost onih koji ne pripadaju njihovoj grupi. Mi uvijek smatramo da je predmet naše religiozne odanosti vrijedan poštovanja svih ljudi. Religija nikad ne može biti stvar posve intelektualnog vjerovanja ili filozofskog prosuđivanja; religija je bila i ostaje način reagiranja na životne situacije; ona je način ophođenja. Religija obuhvaća čovjekove misli, osjećaje i djela sprovedena s najdubljim poštovanjem prema stvarnosti koja se smatra vrijednom sveopćeg obožavanja.

Ako je nešto postalo religija u vašem iskustvu, jasno je da ste već postali njezin djelotvorni evangelist jer smatrate da je najviši koncept vaše religije vrijedan obožavanja cijelog čovječanstva, svih kozmičkih inteligencija. Ako niste čvrsti i odriješiti evangelist svoje religije, tada sebe obmanjete jer to što nazivate svojom religijom nije ništa drugo nego posve tradicionalno vjerovanje ili puki sistem intelektualne filozofije. Ako je vaša religija postala duhovno iskustvo, predmet vašeg obožavanja mora biti sveopća stvarnost duha i ideal svih vaših produhovljenih ideja. Sve religije utemeljene na strahu, emocijama, tradiciji i filozofiji nazivam intelektualnim religijama, dok koje se temelje na

experience I would term the true religions. The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusory. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

The word God, the idea of God as contrasted with the ideal of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known,

istinskom iskustvu duha nazivam istinskim religijama. Predmet religiozne odanosti može biti materijalan ili duhovan, istinit ili lažan, stvaran ili nestvaran, ljudski ili božanski. Religije, stoga, mogu biti dobre ili zle.

Moralnost i religija ne moraju biti jedno te isto. Moralni sustav može postati religija ako uvede predmet obožavanja. Ako izgubi svoj opći poziv na lojalnost i vrunsku odanost, religija može evoluirati u filozofski sustav ili moralni zakonik. Bog je taj predmet, biće, stanje, red egzistencije ili mogućnost postignuća koji tvori vrhovni ideal religiozne lojalnosti i koji prima religioznu odanost obožavatelja. Bez obzira na ime koje ljudi daju ovom idealu stvarnosti duha, to je Bog.

Društvena svojstva istinske religije počivaju u činjenici da religija neminovno teži obraćenju individue i preobrazbi svijeta. Religija podrazumijeva postojanje neotkrivenih ideala koji daleko nadilaze poznate standarde etike i moralnosti čak i najviših društvenih običaja najzrelijih institucija civilizacije. Religija poseže za neotkrivenim idealima, neistraženim stvarnostima, nadljudskim vrijednostima, božanskom mudrošću i istinskim postignućem duha. Istinska religija čini sve ovo; sva druga vjerovanja nisu dostojna da ih se nazove religijom. Ne možete imati istinsku duhovnu religiju ako nemate najviši nebeski ideal vječnog Boga. Religija koja nema Boga predstavlja ljudski izum, ljudsku ustanovu koja se sastoji od beživotnih intelektualnih vjerovanja i besmislenih emocionalnih ceremonija. Religija može tvrditi da predmet njezine odanosti predstavlja visoki ideal. Ali takve ideale nestvarnosti nije moguće postići; takav koncept je iluzoran. Božanske stvarnosti beskonačnih vrijednosti koje počivaju u duhovnoj činjenici vječnog Boga predstavljaju jedine ideale koje ljudi mogu postići.

Riječ Bog--ideja Boga nasuprot idealu Boga--može postati dijelom bilo koje religije, bez obzira kako djetinjasta ili lažna ona bila. I ova ideja Boga može postati bilo što, ovisno o tome u što je pretvore njezini štovatelji. Niže religije oblikuju svoje ideje Boga kako bi susrele prirodno stanje ljudskog srca; više religije zahtijevaju da se ljudsko srce promijeni kako bi susrelo zahtjeve ideala istinske religije.

Isusova religija prevazilazi sve naše negdašnje koncepte ideje obožavanja po tome što Isus ne predstavlja svoga Oca jedino kao ideal beskonačne stvarnosti, već štoviše odlučno tvrdi da svaki smrtnik koji želi ući u nebesko kraljevstvo na zemlji, priznajući sebe kao Božjeg sina i pripadnika bratstva ljudi, može istinski i osobno postići ovaj božanski izvor vrijednosti i vječni centar svemira. Ovo je, moram priznati, najviši koncept religije za koju je svijet ikad znao i tvrdim da nikad ne može biti višeg jer ovo

and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when

evanđelje u sebi obuhvaća beskonačnost svih stvarnosti, božanstvenost vrijednosti i vječnost sveopćih postignuća. Takav koncept tvori dostignuće iskustva idealizma svega što je vrhovno i ultimno.

Ja ne samo što sam fasciniran potpunošću ideala ove religije vašeg Učitelja, već sam tako duboko dirnut da moram priznati da vjerujem u njegovu izjavu da je ove ideale stvarnosti duha moguće postići, da se svi možemo upustiti u ovu dugu i vječnu pustolovinu zato što nas on uvjerava da ćemo na koncu sigurno doći pred portale Raja. Moja braćo, ja vjerujem, ja sam već na putu; ja sam vaš suputnik u ovom vječnom poduhvatu. Učitelj kaže da je došao od Oca i da će nam on pokazati put. Duboko sam uvjeren da govori istinu. Konačno sam siguran da ne postoje dostižni ideali stvarnosti ili vrijednosti savršenstva koji nisu dio vječnog Oca Svih.

Ja stoga obožavam ne samo Boga svih egzistencija, već i Boga mogućnosti svih budućih egzistencija. Stoga vaša odanost vrhovnom idealu, ako je taj ideal stvaran, mora biti odanost ovom Bogu prošlih, sadašnjih i budućih svemira stvari i bića. I nema drugog Boga, jer drugi Bog ne može postojati. Svi drugi bogovi su izmišljotine, iluzije koje su proizvod smrtničkog uma, izobličenja koja su djelo neistinite logike i idoli kojima njihovi tvorci sami sebe obmanjuju. Da, čovjek može imati religiju bez ovog Boga, ali ona ne znači ništa. I ako nastojite postaviti riječ Bog na mjesto ovog ideala živog Boga, samo se obmanjete postavljajući ideju na mjesto ideala, na mjesto božanske stvarnosti. Takva vjerovanja nisu ništa drugo nego religije mašte koja gradi kule u zraku.

U Isusovim učenjima nalazim najbolju moguću religiju. Zahvaljujući ovom evanđelju, možemo tražiti i naći istinskog Boga. Ali jesmo li voljni platiti cijenu koja osigurava ulazak u kraljevstvo? Jesmo li voljni biti ponovo rođeni? Biti nanovo sazdan? Jesmo li voljni biti predmet ovog užasnog testa, ovog samouništenja i pretvorbe duše? Zar Učitelj nije rekao, "Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga. Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir već borbu za dušu"? Istina, nakon što platimo cijenu posvećenja Očevoj volji doživjet ćemo veličanstveni mir ako nastavimo ići ovim duhovnim stazama posvećenog življenja.

Ovog se časa istinski odričemo primama poznatog reda egzistencije, dok se bezrezervno posvećujemo traženju primama nepoznatog i neistraženog reda egzistencije budućeg života pustolovine u svjetovima duha, svjetovima višeg idealizma božanske stvarnosti. I mi tražimo jezičke simbole koji mogu protumačiti našim bližnjima ove koncepte stvarnosti idealizma Isusove religije dok neumorno molimo za dan kad će cijelo

all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

čovječanstvo biti zaneseno zajedničkom vizijom ove vrhovne istine. Trenutno, usredotočeni koncept Oca koji držimo u svojim srcima svjedoči da je Bog duh; kad se ovaj koncept prenese našim bližnjima, Bog je ljubav.

Isusova religija zahtijeva živuće i duhovno iskustvo. Druge religije se mogu sastojati od tradicionalnih vjerovanja, emocionalnih osjećaja, filozofske svjesnosti ili svih ovih činitelja, ali Gospodinovo učenje zahtijeva postignuće stvarnih razina istinskog napretka duha.

Svjesnost impulsa koji nas navodi da budemo nalik Bogu nije istinska religija. Osjećaji ili emocije koji nas navode na obožavanje Boga nisu prava religija. Uvjerjenje da se čovjek treba odreći svoga bitka i služiti Bogu nije prava religija. Mudrost spoznaje da imamo religiju koja je bolja od svake druge religije, nije religija kao osobno i duhovno iskustvo. Istinska religija usmjerava pažnju na sudbinu i stvarnost postignuća, kao i stvarnost i idealizam onoga što je svesrdno prihvaćeno vjerom. I sve ovo mora postati naše osobno iskustvo kroz otkrivenje Duha Istine.

I ovim se završavaju rasprave Grčkog filozofa, jednog od najvećih iz njegovog roda, koji je postao učenik Isusovog evanđelja.